

Увек је тако: уз чашу меда и чаша жучи, од узвишенога ни корака до смешнога. Убрзо смо сазнали шта значи на приморском језику: „Имаћете слабо море“. Само што смо се мало удаљили избило је морско зло у свем величанству и владало суверено све до Драча. Мој се четворогодишњи синчић још најдуже држао, па онда стао да цвили:

— Татице, кажи тим мангупима да стану: мука ми је!

Међутим у Албанији је било пролеће, топло, ветар се стишавао и море почело преливати у плаво. Давно су процвали невени и шебоји. Љубичица не видех. Можда су већ прецветале. Драч се беласао са својим уским улицама приморског града, равним путем за Шијак и старинском тврђавом. На обалу се слегло доста света привучено сиреном с наше лађе. Ту је и секретар Ахмет-бега Калучи.

— Како је господин председник?

— Добро је, добро.

— Како уопште иду ствари?

— Врло добро. Врло добро.

И тај се рефрен једнако понавља од свију ма колико посвећених у политичку ситуацију. Ново стање, нова република, нови дани, па зато вам сви тако и говоре у најискренијем уверењу.

Формалности иду брзо у комесаријату и царинарници. Чиновници су љубазни, носачи су превише услужни, просјаци су насртљиви. И нама се жури. Још нам се окреће све унаоколо, љуља се кеј, улеже калдрма. Али отуд поред „Адријатика“ и „Лирије“ силази карневал мору. Гле! Карневал у Драчу! Није он велики. Само су групе добре. Зурле дају такт пајацима, који играју идући натрашке опкољени женскињем, што удара у чампаре. Има једног ритма у музици, у покретима, у замахивању ножевима. И свет скакуће око њих. Други излазе на врата и на прозоре. Смеју се, тапшу. Па весело је у земљи Ахмета Зогу!

Код „Адријатика“ се није много променило. Столови вечито постављени у ресторану; поклопљене шерпе